

»Hos dem, der lader sig råde, er visdom« (Ordsp. 13,10b)

Atter nogle ord om lydigheden

Vore tanker om lydighed er modsatte af Guds tanker derom. Vi mener, at lydigheden nødvendigvis må komme fra dem, der skal adlyde, men den lydighed, der i Guds øjne er lydighed, kommer fra Ham. Dette vil jeg gerne uddybe, da det er svært at fatte.

Guds almagt

»Hvor var du, da jeg grundede jorden?« spørger Gud *Job* (kap. 38,4) og fortsætter så med at skildre sin væld og magt: »Knytter du Syvstjernens bånd, kan du løse Orions lænker? Lader du Aftenstjernen gå op i tide, leder du Bjørnen med unger? Kender du himmelens love, fastsætter du dens magt over jorden? Kan du løfte røsten til sky, så vandene adlyder dig? Sender du lynene ud, så de går, og svarer de dig: Her er vi!« (*Job* 38:32-35). *Job*, der kendte Gud inderligere end alle andre, måtte, da han havde lyttet til Guds åbenbaring af sin almagt, svare: »Jeg havde kun hørt et rygte om dig...« (42,5).

Når vi læser disse mægtige kapitler og bliver stille for Gud den Almægtige, så er det klart, at Han naturligvis kan tiltvinge sig lydighed af sine skabninger. Han kunne jo ryste jorden under os, få lynene til at slå ned omkring os, gøre os dødsensbange og sige: »Kan du så adlyde mig!«

Men en sådan lydighed tilfredsstiller Ham ikke. Han er kærlighed og vil noget ganske andet og langt herligere.

Israels advarende eksempel

Da Gud gav sit udvalgte folk, Israel, loven, lynede og tordnede det fra *Sinaj* bjerg, og folket frygtede og skælvede såre. De lovede, at de ville adlyde Gud i alt, hvad Han sagde, og de mente det oprigtigt – men det viste sig snart, at de ikke holdt deres løfte – og ikke kunne holde det, thi de havde ikke fået deres hjerte omskåret, d.v.s. de havde ikke fået et nyt hjerte og en ny Ånd. Det kunne Guds lov ikke give dem. Den kunne fordre lydighed – men den kunne ikke gøre dem lydige.

Derfor kunne de ikke høre, skønt de hørte Guds ord – og de kunne ikke forstå det, skønt de opfattede hvert ord (5. Mos. 29,4).

De »bedste« af dem holdt alle lovens forskrifter og mente, at de adlød Gud, men det gjorde de ikke. De mente også, at de forstod Gud, men det gjorde de heller ikke. Og de satte alt ind på at tjene Ham, men gjorde det ikke. *Saul* fra Tarsus er det tydeligste eksempel herpå – men der var mange andre – den højt agtede fariæ-

ser *Gamaliel* var en anden og mere tiltalende end *Saul* (Ap. G. 5,34).

De elskede Guds ord og granskede det – men kunne hverken fatte eller høre det! Hvis man havde sagt det til dem, var tusinder kommet til deres forsvar og havde sagt protesterende: »Ingen kender og fatter Guds ord som *Gamaliel* og *Saul*!«

De vidste altså ikke, at de var dødsyge – de anede ikke, hvor syge de var – og at de kun kunne få lægedom ved Jesu sår!

De »opfyldte« Guds lov uden at opfylde den – alt, hvad de gjorde, var synd, thi selv var de med al deres Bibelkundskab og nidkærlighed *ulydighedens børn*.

De tjente Gud uden at ane, at de slet ikke tjente Ham – ja, slet ikke kendte Ham.

Dette er skrevet i Den hellige Skrift til advarsel for os. Gør menigheden det samme som Israel? Hører vi også uden at høre? Tjener vi også Gud i overensstemmelse med vor egen opfattelse og tjener Ham altså slet ikke?

Sådan var og er det endnu i Israel – og i menigheden! Israels store fare lå ikke i, at det var et lidet folk, omgivet af verdensrigter. Israel var Israels egentlige fare.

Menighedens største fare kommer ikke udefra, men indefra. Menigheden er i dag sin egen egentlige fare.

Profeterne talte til Guds folk, der havde Guds ord – og Guds folk afviste dem. Her er Israels tragedie. Må vi råbe til Gud om nåde til at få øren, der kan høre, hvad Han siger – ellers går det os, som det gik Israel, endog de »bedste« af dem, de fromme, lovlige, der som *Gamaliel* elskede Guds ord og satte alt ind på at vise Gud lydighed.

Vi fik lægedom ved Hans sår

Således skriver profeten *Esajas* (kap. 53,5) Det må være en frygtelig sygdom, siden Gud ikke kunne helbrede den med et magtbud i sin almagts kraft. Hvorfor sagde Han ikke: »Bliv rask!«

Hvorfor skulle Han såres – såres ind i hjertedybet? Hvorfor skulle Hans søn nagles gennem hænder og fødder til nogle rå planker og hænge i ulidelig smerte på et kors time etter time, indtil Han opgav ånden, og hans hoved sank ned i døden?

Hvor forfærdelig har den sygdom dog været, som Gud den Almægtige kun kunne læge på denne måde – denne måde, der var usigeligt kostbarere end et magtbud.

Hvem kan diagnosticere den? Intet menneske formår det. Den er synden i al dens gru – men kun Gud kender den til

bunds, thi den er rettet imod Ham – ingen synder kender sin sygdom til bunds – de fleste ved end ikke, at de har øren, der hører uden at høre – øjne, der ser uden at se – og tjener Gud uden at tjene Ham – de frygter ikke deres egne veje, thi de kender Gud uden at kende Ham.

Sygdommen er ethvert menneske uheldelig. Vi er af natur ulydighedens børn og dermed vredens børn (Efes. 2,2-3), d.v.s. vi er af natur vendt imod Gud – vil ikke vide af, at vi er syge til døden – vender os i foragt imod den »påstand«, at vi hverken kan høre eller se – vi er dødsyge, men ved ikke af det.

Hvilken forfærdelig sygdom! Vi vil hellere forblive syge end erkende sandheden om os selv og vor sygdom!

Derfor består Guds lægedom i, at Han afslører os tilbundsgående i sandhedens gennemtrængende lys. Da ser vi, hvor syge vi er. Vi er så elendige, at i mig bor *intet godt* – intet – intet!

Lægedommen fører aldrig til, at denne selverkendelse ophører.

Hvad fører lægedommen da til? Jo, Hans sår viser mig, at det var min sygdom, Han bar – mine smerter, Han tog på sig – Han blev såret for mine overtrædelser, knust for min brødes skyld – mig til fred kom straf over Ham – således kastede Han alle mine synder bag sin ryg – og nu er de lige så langt borte, som østen er fra Vesten – Han kommer dem aldrig mere i hu!

Hvilken lægedom – hvilken kostbar lægedom! Det kunne et magtbud ikke udvirke – kun Guds grundløse, smertefyldte kærlighed, der gik så vidt, at Han gav sin Søn, den elskede, hen som sit eget syndoffer for min synd, brøde, skyld, overtrædelse, fald, svig, lunkenhed, hovmod – kun denne kærlighed formåede at læge min ellers ulægelige, forfærdelige sygdom!

Og så udøser Han sin kærlighed i mit lægte hjerte, skænker mig sin Ånd og overtager dermed førerskabet for mit liv fra dag til dag – ja, bliver mit liv!

Hvilken lægedom!

Det er, som om Gud den Almægtige har »koncentreret« sin almagt om den kærlighed, der åbenbarer sin højde, dybde, længde og bredde på *Golgatas* kors, hvor Han bringer sit Lam, der bærer al verdens synd, hen på slagtebænken og ikke (som med *Isak*) holder kniven tilbage, før den har gennemboret Jesu hjerte for vor skyld!

Således vinder Han os og modtager os

som sine elskede børn, hvem Han købte tilbage til sig for så dyr en pris!

Lydigheden

Nu er lydigheden lagt ned i vort hjerte, fordi Guds Ånd bor i os og hersker over os i Guds uendelige kærlighed og visdom. Den er Guds ufattelige gave. Vi var ulydighedens børn, men er nu lydighedens børn – så gennemgribende er den lægedom, vi fik ved Hans sår.

Lydigheden modtog vi af Ham, da Han lægte vore øren, så de kunne høre – derfor består lydigheden i at *lytte til Ham* i Hans ord, så vi hører, hvor vejen går.

Denne lydhørhed er såre dyrebar – thi vi har den ikke af os selv som en selvfølge – vi har den kun, fordi vi fik lægedom fra vor døvhed ved Jesu sår.

Den bliver os derfor aldrig en selvfølge – den er så dyrebar en skat, at vi dag for dag beder Gud stå os bi med at tage vare på den, at ikke vi vender tilbage til vore egne tanker og veje.

Den gør os aldrig friskfyragtige eller selvsikre – den gør os ikke overmodige – den gør os afhængige af Herren i eet og alt, og i denne afhængighed har vi vor frihed og frimodighed, som altid bærer hellighedens præg. Her er også den sande glæde – glæden i Gud!

Men vi må erkende, at vi, Guds menighed, behøver en langt dybere og mere gennemgribende lægedom ved Jesu sår, thi vi er som Israels folk i en forfærdelig grad vendt tilbage til at høre uden at høre og at tjene uden at tjene – vi er jo vendt tilbage til vor egne tanker om tjeneste og vor egne veje, midler, metoder og ideer, altsammen mere eller mindre i overensstemmelse med tidsånden og i modstrid med Guds hellige, evige Ånd.

Hvilken tragedie, om menigheden også mener, at den adlyder Gud med al sin tjeneste og dog står Ham imod! Hvilken slem sygdom, om menigheden også mener at høre uden at gøre det! Hvilken ulykke, om menigheden uden at være opmærksom derpå følger Israels folk ad den lydighedsvej, som i Guds øjne slet ikke er lydighed, fordi det er en vej *efter egne tanker* og dermed *ond* (Esaj. 65,2).

Israel omvendte sig aldrig – kun nogle få gjorde det. Vil menigheden omvende sig – eller vil kun nogle få?

Sandelig kommer menighedens fare ikke udefra, men fra den selv.

Giv nøje agt

Mange jøder kom til tro på Jesus, men hadede ham alligevel, fordi han sagde sandheden om dem (Johs. 8,30-59). Han sagde bl.a., at de var syndens trælle, men det afviste de – de havde jo aldrig bedrevet hor eller slået ihjel eller stjålet – de havde holdt sabbatten, æret deres Fader

og Moder og iagttaget alle lovens andre bud og forbud. Deres opfattelse af lydighed stred i et og alt imod Herrens. De var overbeviste om, at de var Guds tjenere. Han vidste, at de havde djævelen til fader. De følte sig hverken blinde eller døve eller syge. De ville nok have Jesus med sig – derfor troede de på Ham – men da Han afviste deres veje, deres tanker og deres lydighed, hadede de ham.

Dette er også skrevet til advarsel for os, der er kommet til tro på Jesus.

Nogle af farisæerne sagde til Ham: »Er vi måske også blinde?« Man kan den dag i dag høre selvsikkerheden i deres tonefald. Siger menigheden (måske især dens ledere) det samme?

Jesus svarede: »Hvis I var blinde, havde I ingen synd; men nu siger I: Vi ser! – derfor bliver jeres synd« (Johs. 9,40-41).

Heller ikke dette er skrevet blot for at fortælle os, at sådan var jødernes åndelige ledere. Herrens ord er altid dybest set rettet til os og om os!

Det allerallervorligste er måske, at Herren sagde til sine *disciple*, disse »gode« mænd, der fulgte Ham på hans vandring: »Når I, som er onde, forstår at give jeres børn gode gaver, hvor meget snarere vil så ikke Faderen fra Himmelen give Helligånden til dem, som beder Ham« (Luk. 11,11).

Ingen af os ville kalde disciplene for onde, thi vor opfattelse af ondskaben strider ligesom alle vore andre opfattelser imod Herrens. Mennesker som *Hitler* og *Stalin* og alle andre, der gør onde gerninger, er onde – men der findes da mange gode mennesker, der aldrig gør noget ondt, selvom de måske nok kan gøre noget forkert.

Og at der er onde mennesker i menigheden er udelukket! For slet ikke at tale om, at menighedens ledere skulle være onde! Umuligt! Det er oprørende tale!

Lad os imidlertid hellere give nøje agt på os selv og ikke for hastigt afvise Herrens ord. Da kan det være, at Herren i sin nåde åbenbarer os sin opfattelse af ondskaben og dermed af ulydigheden.

Ingen er god uden een, nemlig Gud! Det siger Jesus (Luk. 18,19). Var Jesus ikke selv god? Jo, men hans godhed består i, at han kun gjorde, hvad han så Faderen gøre, og kun sagde, hvad han hørte Faderen sige.

Vi er ikke gode. Vore egne veje er ikke gode. Vore egne tanker ej heller. Hvad er de da? De er onde!

Vore egne forslag om at tjene Gud er ikke gode. Vore egne opfattelser af, hvad der fremmer evangeliet, er ikke gode. Hvad er de da? De er onde! De er altså skadelige – en hindring for Gud – dødsyge!

Alt, hvad der ikke udgår fra Gud, er

ondt – også om det er nok så vel ment – også om det fører til tilsyneladende fremgang – også om vi omslutter det med vore brændende bønner og sætter al vor kraft ind på at fremme sagen.

Det er altsammen ulydighed i Guds bedømmelse.

Er det denne fare, menighederne svæver i uden at vide det?

Har vi selvstændiggjort os fra Gud i den første Adams spor i stedet for som den sidste Adam at forblive afhængige af Ham – lytte til Ham – lade Ham bevare initiativet – lade Hans veje være de eneste, vi accepterer – lade Hans Nej være vort Nej og Hans Ja vort Ja – kort sagt: lade Ham være DEN, HAN ER – Gud, den Almægtige – vor HERRE i eet og alt?

Vend om!

Ulydighed er ligesom synd en *helled* – altså ikke blot enkelte ulydighedsgerninger – men en tilstand i hjertet, af hvilken de forskellige ulydighedsgerninger, der ofte fremtræder i kærlighedens og tjener-sindets dragt, fremgår. Det er f.eks. en *modvilje* imod Gud, når Han går os for tæt ind på livet. Vi bryder os ikke om at blive tiltalt som onde og at få at vide, at vore veje efter vore egne tanker er onde.

Guds kærlighed til os er imidlertid ikke aftaget af den grund. Han vidste det forud.

Det kunne apostelen *Peter* tale med om! Lyt til hans vidunderlige ord til os, som »er udvalgte ifølge Gud Faders forudviden, ved Åndens helligelse, til lydighed og til beståenelse med Jesu Kristi blod: nåde og fred blive eder stadig rigelige til del« (1. Peter 1,2).

Udvalgte til lydighed

Stærkere kan det næppe siges, at lydigheden er helt fremmed for os, og at vi aldrig havde fået del i den, hvis ikke Gud i sin evige nåde havde udvalgt os dertil.

Han vidste forud, at vi var ulydighedens børn og altid ville stritte imod den virkelige lydighed – ja, ville anse os selv for lydige, skønt vi i Guds øjne ikke var det. Det er ikke kommet bag på Gud som en ubehagelig overraskelse. Derfor taler Han fortsat til os.

Det er ved Åndens helligelse, udvælgelsen til lydighed sker, fortsætter, uddybes og fuldendes – altså ved, at Guds hellige Ånd tager vore tanker, opfattelser, meninger, ideer, planer ind i sin skole for at omdanne dem til Guds tanker og veje, således som de er åbenbaret i Hans hellige ord – så at Kristus vinder skikkelse i os. I samme grad det sker, er lydigheden til stede.

Det går hånd i hånd med beståenelsen med Jesu Kristi blod – og holder os således altid bøjede med blikket rettet imod

vor blødende Herre og Frelser, så vi aldrig glemmer Hans sår – thi det er kun ved dem, vi får lægedom fra ulydighedens dødelige sygdom.

Derfor vil vi, som Gud har udvalgt til lydighed, ikke vide af noget andet end Jesus Kristus som korsfæstet for os.

I denne salige tilstand bliver nåden og freden os stadig rigeligere til del – stadig rigeligere – kan det være herligere! Vi bliver mindre og mindre, Han større og større.

Nu kan vi sige Nej i overensstemmelse med Hans Nej – og vi kan sige det med Hans kærlighed – thi at vi kan sige Nej, skyldes ikke os selv – det er Ham, der i sin uendelige nåde har befæstet os i den lydighed, som Han har udvalgt os til. Vi kan også sige Ja i overensstemmelse med Hans Ja i samme kærlighedens Ånd, thi vi føler os så salige heri, takket være Hans udholdenhed med os genstridige!

Her er ingen lovtrældom – ingen trældomsfrygt – her er kærlighed, glæde og fred og dermed hele lovens opfyldelse i salighed og glæde, også når det »koster« lidt, fordi andre ikke forstår os lige med det samme.

Denne salige lydighed er »fordobelse« (for at anvende et af *Søren Kierkegaards* mærkelige, men talende udtryk), thi lydigheden virker både *indadtil* i vort eget indre, så vi mere og mere tænker, som Gud tænker, og *udadtil* så vi følger Hans veje. Det fører til en sigtelse af Guds børn, måske til en udskillelse – men ikke til, at vi afskriver dem i menighederne, der ikke forstår os – tværtimod fører det til forbøn!

Denne fordobelse er en fortgående omvendelse i det indre fra os selv og vore veje til Gud og hans veje – med en tilsvarende omvendelse i handling *udadtil* – en fordobelse, som aldrig ophører, før vi er blevet Ham lige og ulydigheden umuliggjort.

Altsammen lægedom ved Jesu sår!

Aldrig bliver vi færdige med at tilbede Ham, der sidder på tronen, og Lammet, det slagtede!

Vi ledere

Profeten *Esajas* siger med smerte til Guds folk: »Mit folk har en dreng ved styret, og over det hersker kvinder. Dine ledere, mit folk, leder vild, og gør vejen, du vandrer, vildsom« (kap. 3,12). Den nye oversættelse lyder: »...Mit folk, dine vejledere fører dig vild; de gør vejen, du vandrer, til et vildspor.«

Det er heller ikke et ord, der blot fortæller os, at sådan var det dengang for mange år siden i Israel. Det er som alt Herrens ord et aktuelt ord, især til os ledere.

Derfor må vi spørge Herren, om dette

er menighedens tilstand, og om vi er sådanne ledere.

Skriften lægger en dæmper på enhver, der gerne vil frem i en ledende position i menigheden. »Ikke mange af jer må søge at blive lærere. I skal vide, at vi får en desto strengere dom,« siger *Jakob* (kap. 3,1). Og *Paulus* opstiller så høje krav til dem, der skal være ældste og menighedstjenere, at enhver må spørge Gud og sig selv, om han overhovedet kan komme i betragtning (1. Tim. 3,1-13).

Det er bedre med *Brorson* at søge »de ydmyge steder« – og det er der lykkeligvis mange, der gør.

Problemet i menighederne er vi ledere!

Hvilken rædselsfuld sygdom, om vi er vildledere, men alligevel mener, at vi er ledere!

Er dette sagens kerne i dagens menigheder?

Hvis nogen, der har læst dette, får trang til at bede for mig, der har skrevet dette, er jeg taknemmelig.

Lægedom ved Jesu sår! Hvem behøver det mere end vi ledere! Lægedom fra den lydighed og tjeneste, der i vor hellige Herres og Frelseres bedømmelse hverken er lydighed og tjeneste, men vore egne tankers påfund.

Lydighed og tro

Jeg har skrevet om *lydighed* – og det fremgår af det foregående, at lydighed er det samme som *tro*.

I artiklen er dette spørgsmål rejst: Er lydigheden en fremmed fugl i menighederne?

Spørgsmålet kunne lige så godt formuleres således: Er *troen* en fremmed fugl iblandt Guds børn – især os ledere?

Artiklen har påvist, at vore tanker om lydigheden ikke er Guds tanker.

Det vil altså sige, at vore tanker om *troen* heller ikke er Guds tanker.

Nej, det er de ikke – og den dødelige sygdom består i, at vi hellere holder fast ved vore egne tanker om troen end bøjer os under Guds og lader dem råde.

Vor Herre Jesus sagde: »Tro på *Gud*, og tro på *mig*« (Johs. 14,1).

Tro ikke på din egen gode vilje – tro ikke på dine egne eller andres gode forslag, ideer og planer – tro heller ikke på ungdommen, eller at fornyelsen kommer fra den – tro ikke på storhed eller verdensberømt eller organisationer eller pengeindsamlinger eller noget andet, som mennesket er så dygtig til – tro ikke på, hvad der umiddelbart lyder fornuftigt, klogt og velbegrunder – *bi altid på Gud!*

Troen består ikke i at inddrage Gud i vore planer, tanker, kristelige foretagender, fremstød, evangelisation, møderækker, end ikke i vor menighed.

Det er omvendt. Tro på *Gud* – d.v.s.

gør ligesom Jesus, der intet satte i værk – ikke fandt på noget – men lyttede til Faderen i hjertets fulde tillid til, at alt godt udgår fra Ham, kun godt – og at det alene fører til målet. Tro på *Jesus*, d.v.s. følg Ham!

Sandelig er troen og lydigheden eet og det samme. Men hvor vi dog trænger til lægedom ved Jesu sår fra den dødelige sygdom, der kalder det for tro, der i Guds øjne er vore egne ideer.

Troen er at slippe alt – give afkald på alt – at forblive for Guds åsyn som det intet, man er – og modtage alt fra Ham – alt, derunder Hans veje og midler – Hans tanker og vilje – troen er således en *helled*, der er så enkel, så enkel, at slet intet kommer fra os, men *alt*, ubetinget alt fra Ham – så fører det også til Ham – og så er alt *af* Ham og *ved* Ham og *til* Ham!

Således er troen en uendelig, ubeskrivelig indre lettelse og befrielse, samtidig med at den er lydighed. Således gør troen *Guds* gerning i glad lydighed og med taksigelse, alt af nåde i nådens kraft, Gud til ære og pris.

»Den, som sejrer og til det sidste trofast gør *mine* gerninger, ham vil Jeg give magt over folkeslagene...« (Åbenb. 2,26).

Aktuelle lydighedsvalg

Lydighed er stillingtagen – og det, lydigheden tager stilling til, er: Hvad siger Gud i sit hellige ord?

Hvad siger Han om *forholdet imellem mand og kvinde*?

Det spørgsmål blev aktuelt, da kvindebevægelsen krævede ligeret imellem de to køn.

Det er sandt, at mand og kvinde er ligestillede overfor Gud. Begge har samme adgang til Faderen ved vor Herre Jesus, og ingen af dem har nogen anden mellemmand imellem Gud og sig end mennesket Kristus Jesus, der gav sig selv som løsesum for alle (1. Tim. 2,5-6).

Men ligestilling *i familien* er der ikke i følge Den hellige Skrift. Manden er kvindens hoved efter Guds skaberorden, der ikke er mangelfuld, men bliver det, hvis manden ikke er familiens hoved, som Kristus er hans hoved, eller hustruen ikke er villig til at forblive sin mands *medhjælp*, givet ham af Herren og underordnet under ham.

I den *åndelige* familie, menigheden, er det på tilsvarende måde. Kvinden er ikke sat til at lede eller lære i menigheden. Da man tillod kvindelige præster, brød man med Guds orden.

Denne konkrete lydighed er i dag ilde set. Tidsånden hader den, og tidsånden er trængt dybt ind i menighederne.

I det hele taget er Guds ord om *kvinde* lagt for had og gjort til genstand for foragt. Der tales imidlertid skønt i Den

hellige Skrift om kvinden efter Guds tanke og vilje. Vi får et herligt indtryk af ærbarhed, renhed, sand kvindelighed – selv hendes påklædning er angivet – enhver oprigtig kvinde kan selv læse derom under bøn – bede Gud om at forstå det ret – og så beslutte sig for at sige Ja dertil.

Manden bør læse mindst lige så beredvilligt, hvad Ordet pålægger en mand – at elske sin hustru, som *Kristus elskede menigheden og gav sig selv hen for den* (Efes. 5,25) – og så bekende sine synder for Gud og sin hustru, når han har svigtet i denne henseende. Hvor dette fattes, er manden mere skyldig end hustruen i familiens forfald.

Findes der nogen skønnere skildring af hustruen end den i Ordsprogene 31, : 10-31?

1. Kor. 11,1-16 kan være noget vanskeligt at fatte ret – men den oprigtige beder Gud om lys og vejledning – og får det – og inlader sig derefter ikke i trættende og unødvendige diskussioner med argumenter for eller imod, men følger det lys, hun har modtaget fra Herren.

Vanskelighederne er normalt ikke de forståelsesmæssige, selvom der kan være nogle, men modviljen imod Gud – man vil »realisere sig selv« og tænker ikke på, at det er trældom i synden, bundethed til moden. Men med sin blødende og korsfæstede Herre og Frelser for øje burde enhver kvinde, der bekender sig til Kristus, også lade sig læge fra denne sygdom, så hun kan sige: »Jeg tilhører ikke mig selv, men dig, o Herre, og følger dig, også hvad dette med mit udseende, påklædning og optræden angår, og takker dig, at din vilje med mig kun er god!«

Det er trist, når en kristen kvinde ikke bærer dette præg – et stort tab for hende selv og hendes vidnesbyrd. Det er – især om hun bevidst har valgt at overhøre Guds røst – et udslag af, at hun deltager i oprøret imod Gud. Da kan det ende slemt for hende.

Lad mig anføre et lille eksempel, som jeg aldrig kan glemme, fordi det hidrører fra min første hustrus sidste år. Vi var sammen i et stormagasin, fordi hun trængte til en ny kjole. Ekspeditricen viste flere, som *Thyra* afviste, og til sidst sagde hun: »Men det, jeg viser Dem, er sidste mode!« Thyras svar var typisk for hende: »Det er derfor, jeg ikke kan anvende dem!«

Det ledte mine tanker videre til *Modehandleren i Stadier på Livets Vej* af Søren Kierkegaard. I sin berømte tale om kvinden siger Modehandleren: »Moden er ustadighed i nonsens – den har kun een konsekvens: den bliver altid mere og mere pinegal!« (Samlede Værker, bind 7, side

63).

Moden i dag kan vist nok uden overdrivelse kaldes *pinegal*. Den tager ikke hensyn til Guds skaberorden – den nedbryder forskellen mellem mand og kvinde – tilsidesætter anstændighed og ærbarhed – nedbryder blufærdigheden – berøver mennesket dets sande værdighed – den er i tjeneste hos oprøret imod Skaberen, Gud den Almægtige.

Menigheden er kaldet til noget langt bedre – langt skønnere – langt mere »tilfredsstillende« for legeme, sjæl og ånd.

Lykkeligvis findes der endnu mange gudfrygtige kvinder, der har fulgt dette kald og derfor bærer Guds præg på sig. De er et bolværk imod oprørets stormløb imod Guds vilje. Deres løn bliver stor. De præger den næste generation og har ved deres stille færd en indflydelse, der er større, end de selv forstår.

Det er svært at skrive om dette på en måde, der ikke åbner for dømmesygge, farsæisme og ukærlighed. Jeg håber, jeg har fået nåde dertil. Og jeg håber med Paulus, at vi kan undgå at trættes og strides herom (1. Kor. 11,16).

I de senere år er spørgsmålet om *homosexualitet* sat på dagsordenen. Den danske folkekirke har åbnet for adgang til at velsigne homoseksuelle parforhold og altså godkende dem.

Dette er en frygtelig misforståelse af Jesu død på korset i vort sted.

Hvis Gud godkendte synden, behøvede Jesus ikke at lide så forfærdelig en død i synderes sted.

Men – indvender man – mange homoseksuelle er jo født sådan – eller er blevet det på grund af en forkert opdragelse i barndomsårene – de kan ikke gøre for det.

Arvesynden er svær at fatte – det er sandt. Alle har vi syndige arveanlæg af den ene eller anden art. Nogle har »arvet« alkoholisme eller forbryderiske tendenser – andre har »arvet« hidsighed, brutalitet, selvhævdelse, følelseskulde – o.s.v.

Og skønt vi har arvet det, er vi i Guds øjne *ikke uskyldige*, men skyldige.

Synden er en forfærdelig sygdom, der har magten over enhver synder, der ikke har fået lægedom fra sin synd, derunder den nedarvede, ved Jesu sår.

Hvis Gud godkendte synden, f.eks. homoseksuelle parforhold, behøvede Han, som ovenfor sagt, ikke at sende sin Søn, den elskede, i døden på det grufulde kors, men kunne blot sige: »Jeg forstår godt, du ikke kan være anderledes og ikke komme ud af det – jeg ser igennem fingre med det!«

Men sådan er Gud ikke! Det åbenbarer Den hellige Skrift klart for enhver, der

ikke forarger sig i et indre oprør imod en sådan Gud!

Homosexualitet er ofte nedarvet synd – men derfor alligevel synd. Syndstilgivelse er aldrig syndsgodkendelse og leder aldrig til resignation. Jesus siger: »Synd ikke mere!«

Derfor kan intet menneske tillade sig på Guds vegne at velsigne homoseksuelle parforhold og således på forhånd godkende det.

Det hævdes, at *kærlighedsbudet*, det store bud, åbner for en sådan velsignelse.

Det er sandt, at kærlighedsbudet har forrang for alle andre bud – men glem ikke, at budet lyder således: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og din næste *som dig selv*.«

Hvordan elsker et Guds barn sig selv? Han elsker sig således, at han begærer det bedste for sig selv – og hvad er det bedste? – *det er altid Guds vilje*. Sådan skal han altså elske sin homoseksuelle næste.

Det er aldrig Guds vilje, at en mand skal leve sammen med en mand eller en kvinde sammen med en kvinde. Ingen gør det med uskadt samvittighed.

Derfor kan vi ikke velsigne dem – men vi kan hjælpe sådanne ulykkelige, *hvis de begærer udfrielse af deres lænker*.

Den, der er kommet i en sådan fortvivelse og råber om udfrielse, kan vi bringe så nær til Ham, ved hvis sår der er lægedom for denne frygtelige sygdom – så nær, at de helbredes og sejrer!

Det kan blive en hård og smertefuld kamp, hvor ondskabens åndemagter sætter alt ind på at bevare den, der kæmper for at blive fri, i deres magt – men lovet være Gud: Jesus har besejret dem – der er lægedom ved hans sår – der er frelse og udfrielse!

Atter spørger jeg: Er vi åndelige ledere det egentlige problem? Ingen fortvivlet med homoseksuelle anlæg går jo til andre end menighedens ældste med sin nød. Den skal ikke udstilles for flere.

Men er vi ældste, hvad vi burde være?

-Vi er i de sidste tider, da *Sodoma* bringes i erindring (Luk. 17,29). Lad os søge lægedom ved Jesu sår for syndens sygdom i alle dens udslag, inden det er for sent!

»Dommen tager sin begyndelse med Guds hus – men kommer den over os først, hvad skal det så ende med for dem, der er *ulydige* imod Guds evangelium«, d.v.s. Den almægtige Guds eget budskab om lægedom ved Jesu sår (1. Peter 4,17).

Men nu bøjer vi os i støvet for vor frelses Gud og tager i troen på Ham imod lydigheden, som er Guds kraft til lægedom for alle syndens sygdomme.